

A világtörténelemben két olyan kiemelkedő személy volt, mint dicső Szent István király: Vladimir kijevi nagyfejedelem, és Nagy Konstantin császár. A történelemben ők hárman úgy vonultak be, mint iszaposztosz, azaz nemzetkeresztelő, akik sok népet vezettek Krisztushoz, és nem csak vallásosságra, hanem igaz hitre vezették népeiket.

Igen, hitre és nem csak vallásosságra. Ugyanis Szent István élete legnehezebb óráiban, amikor minden fiúgyermekét – kiket nagy gonddal nevelt – elveszítette, amikor családjából tört rá az ellenség, akkor mutatta meg s ragyogtatta népének kristálytisztán az igaz hitet. Azt a hitet, amely minden nehézség ellenére bíz az Úrban, nem csügged, még akkor sem, ha nem csupán saját műve, hanem egész öröksége, hazája van veszélyben.

Igazi, hívő keresztény módjára odabízta mindenét – amit felépített, ami kedves volt neki, amit örökségbe kapott, s amit örökölni szeretett volna hagyni –, a Szent Szűznek. Pedig nem csupán egy élet munkájáról, hanem egy nemzet, egy birodalom jövőjéről volt szó. Micsoda hit kellett ehhez? Minő szeretet és bizalom az Isten felé? Összedőlni tűnik minden, elveszíti gyermekeit, közel az ellenség, de Ő bíz, hisz, mert tudja, hogy minden Isten kezében van, s ha Ő népünket kiválasztotta, lefoglalta, akkor gondoskodik is róla, akkor a legrosszabból, a legnagyobb kilátástalanságból hozza ki a legtöbbet.

A ma emberéből ez a hit, ez az odaadás, bizalom hiányzik. A szeretet a felé, aki mindent ad, Hazát, jövőt, családot, létet, mindent. A modern kor embere eltávolodott az Úrtól, mert az ipari forradalmak után azt hiszi, hogy képes önmagáról gondoskodni. De valójában Isten nélkül semmit sem tehetünk. A nyugati világnak ez a magabiztos öngyilkos hozzáállása képes az egész fejlett nyugati civilizáció végét.

Minden törvény, rendelet pontosan ezt támasztja alá, e felé mutat, hiszen az eluralkodó liberalizmus bár látszólag az ember szabadságát támogatja, valójában azonban káoszt, és erkölcs nélküli szabadosságot teremt.

Szent István házát és jövőjét biztos alapra, kősziklára építette, ahogyan azt a szentírási példabeszéd mondja. Egész nemzetét, mindenét Krisztusra alapozta, a Szűzanyára bízta. A világtörténelemben ötszáz évvel korábban, mint bárki más, népét a Szűzanya oltalmába helyezte. De nemzeti Szent Koronát senki sem adott az Istenszülőnek, alkotmányt, földet, jogot, senki nem bízott rá!

Kimondhatjuk bátran, hogy van jövőnk, mert van királynőnk, aki Szent István után felelősséggel viseli a koronát. Tekintsünk rá büszkén, szeretettel, bizalommal, s kövessük a régi magyar hittel, virtussal, bizalommal, mert akkor újra van jövőnk, s ha nekünk van jövőnk, akkor, és csakis akkor van Európának jövője.

Árus-Kovács Gábor plébános Fotó: S. K. Zsóka (HCJD) (archív)